

Χείρων Βαρλαάμ Βαλαάμ μαντισκόπου,
 Ἀνθρωποφώνου Βαρλαάμ χείρων ὄνου
 Νείλος, Παλαμᾶς πηλαμᾶς ἰλὺς νόων,
 Σχολάριος δ' αὖ εἰς σχολὴν εἶρει λόγους,
 Πρόσθες Σεβήρον τὸν σαβουραδελφέα,
 Πηγὴ κακίστων Πηγαδᾶς ἦν ναμάτων,
 Νοῦς μάργος ἢ νοῦ εἰργὸς ἦν Μαργουίνιος,
 Κορέσσιος ζῶν ἐν κάρῳ σείει λόγους.
 Ἀπλῶν δ' μὴ γνοῦς ἱετρὸς ψυχοφθόρος,
 Μίξ ξυνωρίς ὀγδοᾶς λυσιπλάνων
 Σκότους ὀδῆγοι σχισμάτων διδάσκαλοι.

Hic Palama . . . familiam ducunt in collectione illa Græcorum scriptorum, quæ Londini a 1624, in 4°, lucem vidit atque dedicata est quatuor Catholicæ et Apostolicæ Orientalis Ecclesiæ Patriarchis, Cyrillo Constantinopolitano, Gerasimo Alexandrino, Athanasio Antiocheno, et Theophani Hierosolymitano. . . . (L. Allatii, de Georgiis et eorum scriptis diatriba σελ. 113.) Ἐάν δὲν ἀπατᾷ με ἡ μνήμη, ἀντίτυπον τῆς σπανίας ταύτης συλλογῆς, τὴν ὁποίαν οἱ περισσότεροι τῶν καθ' ἡμᾶς λογίων ἐσύγχησαν μετὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1628 ἔτος, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Νικοδήμου Μεταξᾶ τυπωθεῖσαν, εὑρον προὐ δωδεκαετίας ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βρεταννικοῦ Μουσείου.

ΣΤ'.

Κυρίου Γεωργίου Κορεσσίου τοῦ Χίου, διάλεξις μετὰ τιτος τῶν φλάρων. Α. Τ. ἢ Χ, εἰς 4ον.

Ἡ διάλεξις αὕτη τοῦ Κορεσσίου μετὰ τριῶν ἐστὶ συγγραμμάτων Νείλου ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, Βαρλαάμ, καὶ Γαβριὴλ Σεβήρου τοῦ ἐκ Μονεμβασίας, μητροπολίτου Φιλαδελφείας, ἐξελεγχόντων τὰς τῶν παπιστῶν πλάνας, ἀποτελεῖ ἐν τεύχος εἰς μικρόνδον ἀνευ σημειώσεως τοῦ τόπου, ἢ τοῦ ἔτους τῆς τυπώσεως αὐτῶν. Εἶναι βέβαιον ὅμως, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πατριάρχου Δοσιθέου (Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων. Σελ. 1174), ὅτι ἐξετυπώθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1628, πατριαρχεύοντος Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τῇ ὑπὸ τοῦ Κεφαλλῆνος ἱερομονάχου, ἔπειτα δὲ καὶ ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας, Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης χρηματίσαντος Νικοδήμου Μεταξᾶ, ἐξ Ἀγγλίας εἰς Κωνσταντινούπολιν μετενεχθείσης, ἣν μετ' ὀλίγον ἢ τῶν Ἰησουϊτῶν ῥαδιουργία κατέστρεψε. Φαίνεται ὅτι ἠπατήθη ὁ Ἀλέξανδρος Ἑλλάδιος (Status præsens Ecclesiæ Græcæ, Norimbergæ, 1714, εἰς 8^{ον}, Σελ. 10,) σημειώσας ὅτι ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος συλλογὴ ἐτυπώθη ἐν Ἰασίῳ.

Ζ'.

Georgii Coressii, Chiensis, Nobili Byzantini, de anima libri IV. VENETIIS, MDCLX. Typis Andreae Iuliani. Superiorum permissu. Εἰς 4^{ον}.

Προσφωνεῖται τὸ φιλοσοφικὸν τοῦτο βιβλίον τῷ βασιλεῖ τῆς Γαλλίας Λουδοβίκῳ ΙΔ', καὶ εἶναι τὸ τελευταῖον σύγγραμμα, ὅπερ ἐδημοσίευσεν διὰ τοῦ τύπου ζῶν ὁ Κορέσσιος. Τὸ λεκτικὸν εἶναι γλαφυρότατον καὶ αἱ ιδέαι ὑψηλαί. Ἐν τῇ προσφωνήσῃ, ἥτις κατέχει εἴκοσι σελίδας τοῦ ἐκ διακοσίων δώδεκα συγκειμένου ὅλου πονήματος, σφόδρα ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Μιςσιοναρίων Ἰησουϊτῶν, τῶν διὰ παντοίων θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν μέσων μετερχομένων τὸν προσηλυτισμὸν τῶν ἑτεροδόξων εἰς τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι οἱ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας καὶ τὴν λοιπὴν Εὐρώπην τολμηροὶ οὗτοι λόγοι ἐπήνεγκον τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δηλητηρίαν αὐτοῦ κατὰ τὸ προσεχές ἔτος. Ἀντικρὺ τοῦ προμετωπίου τοῦ συγγράμματος τούτου ὑπάρχει ἡ εἰκὼν τοῦ Κορεσσίου, γραφείσα μὲν διὰ χρωμάτων ὑπὸ τοῦ περιωνύμου ζωγράφου Φριδερίκου Βαρότση τῷ 1600 ἔτει, χαλκογραφηθεῖσα δὲ τῷ 1660 ὑπὸ τοῦ γλύπτου Ἀντωνίου Φελίνη. Ταύτην καὶ ἡμεῖς λιθογραφήσαντες προτάσσομεν τοῦ ἀνά χειρας πονηματίου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 525.)

Ὀκτὼ ἡμέραι παρήλθον μετὰ τὴν συνάντησιν ταύτην, καὶ οἱ φόβοι τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐξηλείφθησαν μικρὸν κατὰ μικρὸν, διότι ὁ Μάρκος δὲν ἐφαίνετο ἐνθουσιάζων τὴν αὐθάδειάν του, καὶ ὁ Αὐγουστός Μερᾶρδ ὑπέθεσεν ὅτι ἔπραπε νὰ ἀποδώσῃ τοὺς λόγους του εἰς τὴν μέθην. Ἄμα δὲ ὡς καθυσέχασεν ἐπανήλθεν εἰς τὰς γλυκείας συνηθείας του τὰς ὁποίας, χάριν φρονήσεως, εἶχε κρίνει ἀνγκαῖον νὰ διακόψῃ, καὶ ἀνέλαβε τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸν οἰκίσκον τῶν Κεβενῶν.

Οὐδὲν ἐν τῇ καλύβῃ εἶχε μεταβληθῇ κατὰ τὰ φαινόμενα καὶ ὅμως ἡ ἥσυχος αὕτη κατοικία ἐγένετο τὸ θέατρον μεταβολῆς ὀλεθρίας διὰ τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ Κλαυδία μείνασα μόνη ἐπὶ ὀλόκληρον ἐβδομάδα ἐξήτασεν ἐκυτὴν τὸ κενὸν τὸ ὅποιον ἠσθάνετο, τὸ κενὸν τὸ ὅποιον ἀφῆκεν ἡ

ἀπροσδόκητος ἀπουσία τοῦ Αὐγούστου, πάντα ἐφώτισαν αὐτὴν ὥς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας της· διότι ἡ δυστυχία ἀντικαθίστα· τὴν πείραν καὶ ὠριμάζει προῶτως τοὺς προσβαλλομένους ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ νέα κόρη δὲν προσεπάθησε πλέον ν' ἀπατηθῇ· ἐνόησεν ὅτι ἡγάπα καὶ ὅτι ἡ καρδιά της ἤχημαλώτισθη· ἔβλεπε πλανωμένας περὶ αὐτὴν, ὥς προσφιλεῖς ὄνειρα, τὰς σκηναὶς εἰς ἃς ἀνεμιγνύετο ἡ ἀνάμνησις τοῦ Αὐγούστου, τοὺς περιπάτους των ὑπὸ τὰς καστανέας, τὰς προτιμωμένας ἀναμνήσεις των, τὰς παραμικροτέρας λεπτομερείας τῆς ἀγροίκου ὁδοῦσσις των· εἰκοσάκις τὴν ἡμέραν ἀναβαίνουσα εἰς τὸ βουνόν, τὸ χρησιμεῖον εἰς αὐτὴν ἀντὶ ἀστεροσκοπείου, καὶ μὴ βλέπουσα ἐρχόμενον τὸν Αὐγούστον, κατέβαινε μὲ τὴν καρδίαν κατατεθλιμμένην καὶ σχεδὸν ἀσθενῆς.

Ἠγάπα, καὶ ἀνεκάλυπτε τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας της· ἡ ἀνακάλυψις δὲ αὕτη ἐβύθιζεν αὐτὴν εἰς ἀπερίγραπτον ἀποθάρρυνσιν. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἔρως ἦτο ἀναγκαῖος εἰς τὴν εὐτυχίαν της· ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ αἵματος ὑπεστήριζεν αὐτὴν, καὶ τὸ αἶσθημα τῆς μεταξὺ των κοινωνικῆς ἀποστάσεως τὴν ἐπιρρέαζεν ἐντελῶς.

Ἀλλ' αἱ συγκινήσεις αἵτινες τὴν κατεπολιόρκησαν τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἠνάγκασαν αὐτὴν ν' ἀναγνώρισῃ ὅτι ἐβασίσθη ὑπὲρ τὸ θέον εἰς τὰς δυνάμεις της, καὶ ὅτι αἱ προλήψεις τῆς γεννήσεως δὲν ἐπροστάτευον πλέον αὐτὴν. Ἦτο λοιπὸν ἀναπόφευκτον νὰ ἀντιτάξῃ ἐμπόδιόν τι ἰσχυρὸν εἰς τὴν ζωηρὰν ταύτην συμπάθειαν, καὶ ἐν τῇ νεανικῇ φρονήσει της ἠρεύνησε νὰ εὕρῃ ποῖον θὰ ἦτο τὸ ταχύτερον καὶ μᾶλλον ἀποτελεσματικόν.

Ὅτε λοιπὸν ὁ Αὐγούστος ἐπανῆλθεν ἦτο ἀποφασισμένη νὰ τὸν ἀποφύγῃ καὶ νὰ εὕρῃ ἐγγυήσεις ἐναντίον παντὸς θελήτηρος· ὁ δὲ νέος παρατήρησε πάραυτα τὴν φροντίδα της ταύτην. Τὸ ἀφελές ἦθος αὐτῆς μετεβλήθη εἰς μελαγχολικὴν συστολὴν· ἡ παιδικὴ ζωηρότης, ἡ θελκτικὴ ἀπλότης αὐτῆς ἐχάθησαν· ἡ Κλαυδία παρατήρει καὶ συνέστελλεν ἐκυτὴν. Ἄλλοτε ἅμα ὥς ἔβλεπεν αὐτὸν μακρόθεν ἔτρεχε πρὸς συνάντησίν του, ἐλάμβανε τὸ ὄπλον του καὶ πολλάκις ἔδιδεν αὐτῷ δείγματα τῆς ἐπιτηδειότητός της. Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην περιέμενε τὸν Αὐγούστον εἰς τὸ κατώφλιον τῆς καλύβης, καὶ ἐχαίρει αὐτὸν μὲ μειδίαμα θλιβερόν.

Ὁ Αὐγούστος ἀποδώσας τὴν μεταβολὴν ταύτην εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ δουκὸς, ἥτις πρὸ μηνὸς ἐχειροτέρευεν, ἐπλησίασεν αὐτὴν μὲ παρηγορητικὰς τινὰς λέξεις. Τότε ἡ Κλαυδία λαβοῦσα τὴν χεῖρά του τῷ εἶπε·

— Κύριε Αὐγούστε, ἀκολουθήσατέ με εἰς τὸ δάσος τῶν Ἀρυῶν· πρέπει ἀφεύκτως νὰ σὰς ἐμιλήσω.

Αἱ λέξεις αὗται, τὸ ἦθος μὲ τὸ ὁποῖον τὰς ἐπρόφερον ἔκαμν τὸν Μεράρδ νὰ ἀπορήσῃ. Οὐδέποτε ἡ Κλαυδία μετεχειρίσθη αὐτὸν μετὰ τσαούτης ψυχρότητος καὶ ἐπιστημότητος· ἡ μαγεία διεκόπη, τὸ ὄνειρον ἐγένετο ἀφανές. Αἱ ἡμέραι τῆς εὐτυχίας, αἱ τόσον ταχέως παρελθοῦσαι, ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῆς λύπης.

Ὁ Αὐγούστος συλλογισθεὶς μόνον ταῦτα ἡσθάνθη τὴν καρδίαν του συντριβομένην· μάτην προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὰ αἷτια τῆς δυσμενείας, οὐδὲν εὕρισκε δυνάμενον νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὴν. Σύννοους καὶ περίλυπος ἠκολούθησε τὴν νέαν τὴν βυθίζουσαν πρὸ αὐτοῦ μὲ εἶδος πυρετώδους ταραχῆς· μετὰ δὲ πορείαν σιωπηλὴν καὶ ταχεῖαν, ἔφθασαν εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει διὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην.

Τὸ δάσος τῶν Ἀρυῶν ἔστρεφεν ἐν τῶν τελευταίων ἀντιστηριγμάτων τῶν Κεθεννῶν· συχνὰ τὸ νέον ζεῦγος ἔμεινεν ἐκεῖ ὁλοκλήρους ἡμέρας θαυμάζων τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του λαμπρὸν θέαμα. Ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης κορυφῆς ἔβλεπέ τις ἡφανισμένας πρὸς τὸν βαρρᾶν τὰς ἀκρωρείας τῶν ὑψηλῶν βουνῶν τῶν σκοτεινῶς χρωματισμένων, ποικιλοχρόους καὶ ἀνίσους, ἐνῶ πρὸς μεσημβρίαν ἐχάνοντο αἱ τελευταῖαι, τῆς ἀλύσεως ἰσοπεδουμένης μικρὸν κατὰ μικρὸν μὲ τὴν δεξαμενὴν. Πιρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὄρους καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος, ἔτρεχε τὸ ἰλυώδες ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ Γαρδόν, ἐνῶ τὸ χωρίον Ἀλὲς ἀπέπεμπε μακρόθεν τὸν πυκνὸν καπνὸν τῶν σιδηρουργείων του καὶ ἐμειδία πρὸς τὸν ἥλιον τὸν φωτίζοντα τὰς λευκάς του οἰκίας. Οὐδ' αὖτος τῶν περιχώρων ἡ φύσις εἰδείκνυε περισσοτέραν λαμπρότητα· ἐκεῖ ἦτο τὸ ὄριον οὕτως εἰπεῖν τῆς ζωῆς τῶν βουνῶν καὶ τῆς τῶν πεδιάδων· ἴσως δὲ ἡ Κλαυδία ὀδηγήσασα τὸν Μεράρδ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, σκοπὸν εἶχε νὰ καταδείξῃ τὴν ἐπάνοδόν της πρὸς τὸ παρελθόν.

Τὰ πτηνὰ ἔψαλλον τὸν πρωῒνον ὕμνον των, ἕκαστος κλάδος ἔφερε τὸν μαργαρίτην τῆς δρόσου του, καὶ ὅμως οὔτε ἡ Κλαυδία οὔτε ὁ Αὐγούστος ἐφαίνοντο ἀποδίδοντες τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦτο θέαμα. Ἡ χαρὰ ὁλοκλήρου τῆς φύσεως ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὴν ψυχικὴν των κατάστασιν, καὶ ἡ φαιδρὰ ἐκείνη τοποθεσία ἐξύβριζεν οὕτως εἰπεῖν τὴν θλίψιν αὐτῶν.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους τούτου ὑπῆρχε μέρος ἁδενδρον, καὶ δύο βράχοι κακαλυμμένοι ὑπὸ χλόης ἐσχημάτιζον φυσικὰ καθίσματα. Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν· καὶ ἡ Κλαυδία σκεφθεῖσα ἐπὶ μικρὸν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀνεγείρασα πρὸς τὸν σύντροφόν της ὀφθαλμοὺς πλήρεις κακῶς προσποιομένης λύπης·

— Κύριε Αὐγούστε, τῷ εἶπε, βλέπομεθα διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ὁ Μεράρδ ἦτο ἑτοιμος ν' ἀκούσῃ πᾶν ἄλλο ἐκτὸς τῆς εἰδήσεως ἐντελοῦς ἀποχωρισμοῦ.

— Διατί με ὁμιλεῖτε τοιουτοτρόπως, κυρία;

— Φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα σταθερῶς, μὴ με ἀφαιρῇτε τὴν δύναμίν μου, διότι με εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία. Δι' ὑμᾶς ὡς καὶ δι' ἐμέ εἶναι καιρὸς νὰ παύσῃ ἡ στενὴ αὕτῃ σχέσις.

— Κάλλιστα! ἀπεκρίθη ὁ Αὐγουστος πικρῶς, ἐννοῶ. Ἡ κόρη τοῦ εὐγενοῦς δύναται νὰ περιεπαίξῃ τὴν ἀγάπην ἐνὸς ἀγροίκου. Ὅταν τὰ πράγματα προχωρήσουν πολὺ, ἀποδιώκει τὸν αὐθάδη ὅστις ἐρρίψε τὰ βλέμματά του ὑπὲρ τὸ δέον ὑψηλά.

— Κύριε, πᾶσα κόρη εὐγενῆς ἔχει καθήκοντα τοῦ γένους τῆς, καὶ οὐδέποτε μία δὲ Μαρὲλ θὰ λησμονήσῃ τί ὀφείλει εἰς τὸ ὄνομά τῆς.

Ἀξιοπρέπεια ὅλως ἰδιάζουσα ἐξωογόνησε τὸ πρόσωπον τῆς Κλαυδίας ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ἠγέρθη ὡς ἂν ἤθελε νὰ παύσῃ τὴν συνδιάλεξιν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔκκαμε τὴν κίνησιν ταύτην ἐκφρασίς τοιαύτης ἀπελπισίας ἐξωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἥθους τοῦ Αὐγούστου, ὥστε ἐπνέλαθε.

— Φίλε μου, δὲν ἐλησμόνησα τί ὀφείλω εἰς σὲ καὶ τοὺς οἰκείους σου. Ἔσο βέβαιος ὅτι ἡ ἀνάμνησίς σου θὰ κατέχῃ μεγάλην θέσιν εἰς τὴν ζωὴν μου. Διήλθον ἐδῶ τὰς μόνες εὐτυχεῖς ἡμέρας τὰς ὁποίας εἶναι πιθανὸν ὅτι εἶμαι προωρισμένη νὰ διέλθω... Ἰδὲ, Αὐγουστε, εἶμαι εἰλικρινής· ἡ θλίψις σου εἶναι καὶ ἰδική μου, ἡ λύπη σου εἶναι ἀδύνατον νὰ ᾔῃαι βαθύτερα τῆς ἐμῆς. Αἱ γλυκεῖαι ὥραι τὰς ὁποίας εἶδομεν ὁμοῦ παρερχομένας εἰς τὰ βουνά, αὐτὰ θὰ εἶναι πάντα παρούσαι, εἰς τὴν μνήμην μου καὶ φίλταται εἰς τὴν καρδίαν μου· ὁποῖα καὶ ἂν ᾔῃαι ἡ τύχη ἡ περιμένουσα με ὁ νοῦς μου συχνὰ θὰ ᾔῃαι μαζί σου. Ἐλκ, φίλε μου, ἔσο γενναῖος. Θὰ δείξῃς ἄρα γε ὀλιγωτέραν γενναιότητα ἀπὸ μίαν γυναῖκα;

Αἱ λέξεις αὗται προφερθεῖσαι με κατάνυξιν ἐγκάρδιον ἔφερον τὸν Μεράρδ εἰς ἐκυτόν. Ἐνόησε τὴν πάλιν τῆς νέας κόρης, τῆς εὐρισκομένης μεταξὺ τοῦ πάθους καὶ τοῦ καθήκοντος, εἶδεν ὅτι πᾶσα παράκλησις ἦτο περιττή, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δείξῃ εἰς τὴν θυσίαν τοῦ τὸ αὐτὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν αὐτὴν καρτερίαν.

— Κυρία, εἶπε, θὰ φανῶ ἄξιός ὑμῶν· σέβομαι τὰς προλήψεις σας ἂν καὶ δὲν τὰς συμμερίζομαι. Εἰπέτε, τί ἀπαιτεῖτε ἀπὸ ἐμέ; τί σκοπεύετε νὰ κάμετε;

— Θὰ σὲ τὸ εἶπω εὐθύς, φίλε μου· ταχεῖς ἀνχωρήσεις εἶναι ἀναπόφευκτος. Τὸ χωρίον ἅλως εἶναι καρκινώδῃ πλησίον τῆς καλύβης μας τῶν Κεθεννῶν· πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον αὐτὴν τὴν κατοικίαν.

— Τί λέγετε! τὸ ἐσκέφθητε; ἂν ἀνχωρήσετε τρέχετε πρὸς τὴν λαιμητόμον!

— Πῶς, ἡ δημοκρατία εἶναι τόσο ἀδύνατος; εἶπεν ἡ Κλαυδία με ἐλαφρὰν εἰρωνείαν. Δὲν θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ συγχωρήσῃ μίαν νέαν κόρην καὶ ἓνα γέροντα, ὅστις οὐδὲ καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς παρελθούσης ζωῆς του διατηρεῖ πλέον;

— Ἀλοίμονον! τί νὰ κάμω;

— Ἀδιάφορον! εἶμαι ἀποφασισμένη. Εἶναι ζωὴ νὰ εἶναι τις βάρος εἰς τοὺς φίλους του, νὰ τοὺς ἐκθέτῃ, νὰ τοὺς ἐνοχοποιῇ; Θὰ ἀποσυρθῶ εἰς τὴν Λαγγεδόκην ἢ εἰς τὴν Σεντόζ, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος πατρός μου καὶ θὰ ἰδῶ ἂν δὲν μένῃ πλέον οὐδεμία ἄκρα γῆς, οὐδεμία σκοτεινὴ στέγη ὑπὸ τὴν ὁποίαν νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀναπαυθῶμεν ἐν εἰρήνῃ. Ὅτι ὁ ταλαίπωρος Βενουά δὲν κατώρθωσε νὰ κάμῃ, θὰ τὸ κάμω ἐγώ.

Ὁ Αὐγουστος ἔσεισε μελγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Κυρία, ἀπεκρίθη, δὲν γνωρίζετε τὴν κυθέρνησιν ὑπὸ τὴν ὁποίαν ζῶμεν. Ὁ φόβος καταπάγωσε πάντα οἶκτον, αἱ θύραι θὰ κλεισθοῦν ἐμπροσθέν σας, θὰ σᾶς καταγγείλουν καὶ θὰ σᾶς παραδόσουν. Ἄν ἡ παρουσία μου σᾶς εἶναι δυσάρεστος δὲν ἔρχομαι πλέον ἐδῶ. Ἄν τοῦτο δὲν ἀρκεῖ ὑπόσχομαι νὰ ἐγκαταλείψω τὸν τόπον αὐτόν.

— Ὅχι, φίλε μου, ὄχι, ἡμεῖς πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Δὲν θέλω πλέον νὰ κατοικήσω ἐδῶ, αἰσθάνομαι ὅτι ἂν μείνω θὰ ἀποθάνω.

— Καλὰ, ἔστω! Πλὴν δεχθῆτε μίαν τελευταίαν ἐκδούλευσιν. Αὐριον θὰ ἔχετε ἄμαξαν, διαβατήριο ὑπὸ ὀνόματα ὑποθετικὰ καὶ πᾶν ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ ταξιδεύσετε. Ἐπιτρέψτε με τοῦλάχιστον νὰ εἶμαι ἡττοχὸς ὡς πρὸς τὴν τύχην σας.

— Αὐγουστε, πόσον καλὸς εἰσὶ! Ἄ! καλὰ σὲ ἔκρινα!

Λέγουσα δὲ ταῦτα τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα τῆς, τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος κατεκάλυψε με φιλήματα. Ἡ συγκίνησις τῆς νέας ἦτο ὑπερτάτη. Καὶ κινηθεῖσα ὀλίγον ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νέου, ἐνῶ δάκρυα ἀφθονα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς. Πλὴν ἡ ἀδυναμία αὕτη δὲν διήρκεσε πολὺ.

— Φίλε μου, εἶπεν ἀνεγερθεῖσα, αἱ στιγμαὶ αὗται εἶναι ἐπικίνδυναι· ἄς τὰς ὀλιγοστεύσωμεν. Λέχομαι ὅ,τι με προσέφερες. Ἡ ἡμέρα εἶναι προχωρημένη, σὲ χρειάζεται καιρὸς διὰ νὰ κάμῃς τὰς προετοιμασίας τὰς ὁποίας συνεφωνήσαμεν. Ἄς ἀποχωρισθῶμεν ἀφ' οὗ ἀποχαιρετηθῶμεν τελευταίαν φορὰν.

Μὴ περιμένουσα δὲ ἀπάντησιν ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τοῦ δάσους· ὁ Μεράρδ ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τῆς στροφῆς τοῦ μοναπατίου τοῦ φέροντος εἰς τὴν καλύβην.

Ἄμα ὡς ἔμεινε μόνος ἠσθάνθη κενὸν τρομερὸν περὶ αὐτοῦ· ἀκουσίως δὲ ἀνήγειρε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν προφέρων τὸ ὄνομα τῆς φευγαύσης αὐτόν.

Πλὴν ὅπως ἐξεπλάγη ὅτε εἰς τὴν ἐρωτικὴν ἐπι-
κλησίαν τοῦ ἀπεκρίθη μυκτηρισμὸς πλησίον τοῦ καὶ
ἠκούσθη τριγμὸς μεταξὺ τῶν θάμνων! Δραμὼν πρὸς
τὸ μέρος ὅθεν τῷ ἐφάνη ὅτι ὁ θόρυβος ἐξήρχετο εὐ-
ρεν αὐτὸ ἔρημον· ἐξαιτάσας ἐκάστην βάρυν οὐδὲν ἀ-
νεκάλυψεν.

Ἐπορεύθη λοιπὸν πρὸς τὸν δρόμον τὸν φέροντα εἰς
Ἀλῆς, παραδεδομένος εἰς ὀλιβερωτάτης σκέψεις.

Δύο ὥρας περίπου μετὰ τὴν συνέντευξιν τοῦ δά-
σους τῶν Δρυῶν, ἄλλη σκηνὴ συνέβαινε εἰς τὸ γρα-
φεῖον τοῦ ἐργοστασίου τῶν Μεράρδ μεταξὺ δύο προ-
σώπων γνωστῶν ἤδη.

— Ναί, πολῖτα Πέτρε, ἔλεγεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, δὲν
πρέπει νὰ περιμένῃς τίποτε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἂν
ὁ Αὐγουστος εἶναι τρυγώνιον μόνον, ἡ κόρη τοῦ πρώην
ἀριστοκράτου εἶναι ἀπ' ἐναντίας πονηρολογημένη.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ αὐτοῦ τὸ ὅποιον λέγεις,
Μάρκε; ἡρώτα ὁ ἕτερος.

— Σὲ λέγω τὴν ἀλήθειαν ὡς μὲ ἐνομάζουσιν Σπάρ-
τακον· ἠκολούθησα βῆμα, βῆμα, πολῖτα Πέτρε. Ἀ-
γαπῶ τὸν μικρὸν Αὐγουστον. Δὲν εἶχες ἀνάγκην νὰ
μὲ συστήσῃς νὰ τὸν ἐπαγρυπνῶ, θὰ τὸ ἐκπνῃ καὶ
ἄνευ τούτου. Τὸν εἶδα γεννώμενον καὶ σὰς ἀπεκρί-
μισα εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὅταν ἦσθε καὶ οἱ δύο
μωρά. Ἄ! Ἐνόσω τὰ δύο παιδιὰ ἔτρεχαν εἰς τὸ βου-
νὸν ὡς δύο πτηνὰ πτερυγίζοντα ἔλεγα μέσσω μου·
Καλὰ, ὥς τ' ἀφήσωμεν νὰ ἀνοίξουν τὰ πτερά των
εἰς τὸν ἥλιον, ἡ πῆλξ δὲν θὰ τοὺς μεμφθῇ δι' αὐτό.
Ἐπὶ τέσσαρας ὁλοκλήρους μῆνας τοὺς ἐπέβλεπα, ἀλλ'
ἀπὸ μακρὰν ἡ καλύβη ἦτο ἡσυχος· ὁ πρώην ἀρι-
στοκράτης ἐκάθητο μαζεμένος πλησίον τῆς γωνίας,
ἡμιπαράλυτος, εἰς μεγάλον θρανίον. Ἄν τὸν ὠμίλει,
ὁ γέρων λύκος δὲν ἀπεκρίνετο. Αὐτὸς, ἔλεγα, δὲν ἔ-
χει καθόλου σκοπὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ
παιγνίδιον τῶν κτηραμένων ἐξορίστων. Κάλλιστα,
ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Ἐκτὸς τούτου δὲν ὑπάρχουν
εἰς τὰ περίχωρα κατάσκοποι, δὲν ὑπάρχουν δοῦλοι
μισθοφόροι. Ἐβλεπα τὰ πάντα, παρετήρουν τὰ πάντα·
οἱ ὑποπτοὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ προσέχουν.

— Λέγεις λοιπὸν ὅτι αἱ ἐρωτικαὶ τοῦ ὑποθέσεις
δὲν προαδεύουν;

— Τὸν παριπκίζει. Αἱ κόραι αὐταὶ τῶν ἀριστο-
κρατῶν εἶναι ἀληθῶς ἐχιδναί. Ὁ Ἀδιάφθορος ἔχει
δίκαιον νὰ τὰς φυλακίζῃ. Δελεάζουν τοὺς νέους μας
καὶ βλάπτουν τὴν μίαν καὶ ἀχώριστον δημοκρατίαν.

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρὸς σήμερον, Μάρκε!

Ἐνῷ δὲ ὁ ἐργοδιώκτης ὠμίλει, ὁ Πέτρος Μεράρδ
ἐφαίνετο ἀνυπόμονος διὰ τὰς παρεκβάσεις του, καὶ
προσεπάθει νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ ἀντικείμενον τὸ ἐν-
διαφέρον αὐτόν.

— Πλὴν ὁ Αὐγουστος τί ἐκπνῃ;

— Τὸ ἀρνάκι μου! εὗρίσκετο εἰς καλὰς χεῖρας.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐλησμόνησιν ἐκεῖ κάτω τὴν δια-
κήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου!

— Ἐξηγήθητι.

— Ἴδου ἡ ὑπόθεσις, πολῖτα Μάρκε. Σήμερον τὸ
πρῶτ' ἐνέδρευσα καὶ ἔπιασα τοὺς δύο μας λαγούς.
Κρυμμένος δέκα βήματα μακρὰν των, ἤκουσα ὅλα!

— Ναί!

— Εἶχαν μεταξὺ των μεγάλην ἐξήγησιν συνο-
δευομένην μὲ δάκρυα, μὲ ἐπιπλήξεις, μὲ σπασμούς.

— Καὶ μετὰ ταῦτα;

— Μετὰ ταῦτα! Ἡ περιστέρὰ θέλει νὰ φύγῃ,
μόνον αὐτό! Ἐφαγεν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Αὐ-
γούστου, θέλει νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα τῆς καὶ ἀλλοῦ·
ἔχει διαθέσιν νὰ πετάξῃ.

— Καὶ ὁ Αὐγουστος;

— Ὁ Αὐγουστος ὑπακούει εἰς τὰς διαθέσεις τῆς
ὠρκίης κόρης. Θέτει ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ἐν διαβα-
τήριον καὶ τὰ ἐξοδὰ τοῦ δρόμου.

Ὁ Πέτρος Μεράρδ ἀκούσας τὰς τελευταίας ταύ-
τας λέξεις ἐκτύπησε ζωηρῶς τὸ μέτωπόν του, ἐ-
γερθεὶς δὲ διέτρεξε μεγάλους βήμασι τὸ δωμάτιον
παραδεδομένος εἰς βίαιαν ταραχήν. Ἐνόησε τὰ
πάντα, ὅλα αἱ ἄλλαι ἐξηγήσεις ἦσαν περιτταί.

— Ὁ ἀνίκανος! ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος. Εἶναι και-
ρὸς νὰ ἀναμιχθῶ. . . Ἐσφαλα. . . Νὰ ἀφήσῃ νὰ τὸν
παίξῃ τοιοῦτοτρόπως! . . . Τί παιδίον!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πέτρος εἶδε τὸν ἐργοστα-
σιάρχην, ὅστις στηριζόμενος εἰς τὸν τοίχον ἐξέταζεν
αὐτὸν μετὰ μεγίστης προσοχῆς· τοῦτο δ' ἐφάνη
πεῖσαν αὐτόν.

— Ἐλα, Μάρκε, ἀνέκραξε· θὰ ἔχωμεν ἐργασίαν
ἀπόψε εἰς τὴν λέσχην.

— Οὕτω σὲ θέλω, πολῖτα Πέτρε· σὲ ἀναγνωρίζω
τόρα.

Οἱ δὲ δύο δημοκράται ἐξῆλθον εὐθύς.

Τὴν ἐκπύριον, μόλις ἐχάραξε καὶ ὁ Αὐγουστος ἐ-
φθασεν εἰς τὸ χωρίον Σενδράς μὲ ὄχημα προτοι-
μασμένον διὰ μεγάλην ἐκδρομὴν. Ἀναβὰς δὲ τὸ
βουνὸν διευθύνθη πρὸς τὴν καλύβην τῆς ὁποίας ἡ
ὁδὸς τῷ ἦτο τοσοῦτον γνωστή.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, ὁ δὲ νέος εἰσελθὼν πλήρης
ἀνησυχίας, εὗρε τὴν καλύβην κενὴν καὶ φέρουσαν ὅλα
τὰ σημεῖα κατεσπευσμένης ἀναχωρήσεως. Οἱ προ-
γεγραμμένοι δὲν περιέμενον αὐτόν, καὶ ἡ Κλαυδία
ἐγκατέλειπε τὰς Κεβέννας.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ὁ Πέτρος
Μεράρδ εἰσῆλθε πρῶτον τινὰ πολλὰ οἰκείως εἰς τὸ
δωμάτιον τὸ παρακείμενον εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν
δικαστήριον τῶν Παρισίων. Ἄνθρωπος ἔχων πρόσω-
πον κατηφές καὶ χρῶμα κάτωχρον ἐκάθητο ἐκεῖ
πρὸ γραφείου καὶ ἐφυλολόγει μετὰ ταχύτητος μέγα
σωρὸν χαρτίων.

— Ἐξήκοντα χθές, ὀγδοήκοντα τέσσαρες σήμερον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δὲν εἶναι ἀρκετόν· ἡ ὑπηρεσία ἡδύνατο νὰ γίνηται ταχύτερα. Πρέπει νὰ πίπτουν αὐταὶ αἱ κατηραμέναι κεφαλὰὶ ἄνευ διακοπῆς.

Ὅτε ἠκούσθη ὁ θόρυβος τῆς ἀνοιγομένης θύρας ὁ λέγων ταῦτα ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς·

(Ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΩΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΑΡΔΟΝΙΚΗΣ ΠΟΑΣ

Περὶ ἀλήτος ἦτο τὸ πάλαι ἡ *σαρδονία πόα*. ὡς δηλητήριο ἐπιφέρει σπασμωδικὸν γέλωτα, ὅστις καλεῖται *σαρδόνιος γέλως*, καὶ ἀποτελεῖται ἐκ τῆς ἀκουσίας συσπάσεως, τῶν συγχειλίων, γινομένης ἀντιθέτως διὰ τῶν ἀμοιβαίων μυῶν, ὥστε ὁ πάσχων φαίνεται ὅτι γελᾷ, καίτοι ὑποφέρει δεινῶς μέχρις ἀγωνίας. Εἶναι τὸ κυριώτερον σύμπτωμα, ὅπερ ἐξ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ἐχαρακτήριζε τὴν δηλητηρίαν, τὴν γινομένην διὰ τῆς σαρδονίου πόας, περὶ ἧς ὁ Διοσκορίδης λέγει τὰδε (περὶ δηλητ. φαρ. 24).

«Ἡ σαρδόνιος λεγομένη πόα, βυτραχίου εἶδος οὔσα, ποθεῖσα ἢ βρωθεῖσα, παραφορὰν διανοίας ἐπιφέρει, καὶ σπάματα μετὰ συνολκῆς χειλέων, ὥστε γέλωτος φαντασίαν παρέχειν, ὅφ' ἧς διαθέσεως, καὶ ὁ *σαρδόνιος γέλως* οὐκ εὐφρόνως ἐν τῷ βίῳ καθωμίζεται ἐφ' ὧν ἰδίως καὶ μετὰ τὸν ἐμπεδὸν ἀρμόζει μελίκρατον πολὺ διδόναι καὶ γάλα· ἐμβροχή τε καὶ λιπασμὸς ὅλου τοῦ σώματος διὰ θερμαντικῶν φαρμάκων, καὶ ἐμβάσεις δι' ὑδρελαίου θερμοῦ· ὑπαλείφειν μὲν τοὶ δεῖ ἱκανῶς, καὶ ἀνατρέχειν μετὰ τὴν ἐμβασιν αὐτούς· καθόλου δὲ ὡς πρὸς σπασμὸν ὅλην τὴν θεραπείαν δεῖ ποιεῖσθαι.»

Περὶ δὲ τοῦ βυτραχίου ὁ Διοσκορίδης (ἱατρ. ὕλης Β. 204) λέγει, ὅτι καλεῖται καὶ ἄγριον σέλινον, ὅπερ εἶδος τι γεννᾶται δριμύτατον ἐν Σαρδωνίᾳ (ἰδὲ Σελ. 159).

Ἐπὶ Ὀμήρου ἔτι φαίνεται, ὅτι τὸ τοιοῦτον δηλητήριο ἦτο γνωστὸν, καὶ πᾶς γέλως γινόμενος ἐν λύπῃ ἐκαλεῖτο καὶ τότε *σαρδόνιος*· τοιοῦτον γέλωτα ἐποίησεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅταν ἐπατάχθη διὰ τοῦ ποδὸς τοῦ βυός, ὃν ἔρριψεν ὁ Ἀντίνοος.

«Ἦκε παρακλίνας κεφαλὴν· μείδῃσι δὲ θυμῷ
σαρδώνιον μάλα τοῖον· ὁ δὲ εὐδμητον βάλε τοῖχον.»
(Υ. 301.)

Ἐν Σαρδόνι, ἢ Σαρδοῖ, τὸ φυτόν τοῦτο κατὰ τινὰς ἐδίδετο εἰς τοὺς ξένους, οἵτινες ἐδηλητηρίαζοντο γελῶντες σπασμωδικῶς· κατ' ἄλλους, ὅτι ὁ σαρδόνιος γέλως δὲν προήρχετο ἐκ βρώσεως πόας, ἀλλὰ διότι ἐγέλων τὰ τέκνα, ὅταν ἐφόνευον τοὺς γέροντας γονεῖς, κατακρημνίζοντες αὐτοὺς εἰς βόθρον. Ἰωάννης

δὲ ὁ Τζέτζης, ὁ τοῦ Ἡσιόδου σχολιαστῆς, περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης λέγει τὰδε·

«Σαρδὼ τις ἐστὶ νῆσος ἰσηροτρόφος,
ἐν ᾗ βοτάνη φαρμακικὴ γῆς ἐκτρέχει
σελίνουσιδῃ· σαρδάνη κακλήμενη,
βαθρῶμένη δὲ τοῖς ἀπείροις, αὐτίκα
σπασμούς τε ποιεῖ, καὶ γελῶντων ἐμφάσεις,
καὶ πότμος εὐθὺς, καὶ γελᾶσιμος μόρος.
Ἄλλοι δὲ φασί, σαρδανούς τοὺς βαρδάρους
γερῶντας αὐτῶν τοὺς γενάρχας ἐσχάτως
ἄγειν λαβόντας εἰς ἀπόκρημον τόπον,
κτείνειν τε τεύτους ἐν βοπέλοις καὶ λίθοις·
ἔπειτα ῥίπτειν ἐκ πετρῶν τοὺς ἀθλίους,
γελῶντας εἰκῇ παιδίαῖς πατροκτόνοις.
Ἄλλοις δὲ τοὺς θνήσκοντας ἀρέσκει πλέον
γελῶν ὀρῶντας τεχνικῶς παροινίας,
καὶ τὰς κυλίστρας καὶ στροφὰς τῶν πραγμάτων,
οὕτως μὲν ὁ σαρδόνιος γέλως ἔχων ἐστί.»

Ὁ δὲ ἀρχαῖος σχολιαστῆς τῶν τῆς πολιτείας τοῦ Πλάτωνος περὶ σαρδωνίου γέλωτος λέγει·

«Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν σφῶν αὐτῶν γελῶντων. Οἱ γὰρ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, ὡς φασὶ Τίμαιος, ἐπειδὴν αὐτοῖς ἀπογηράσωσιν οἱ γονεῖς, καὶ νομίσωσιν ἱκανὸν βεβιωκέναι χρόνον, ἄγουσιν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ μέλλουσι θάψαι, καθεκεῖ λάκκους ὀρύξαντες, ἐπ' ἁκρῶν χειλῶν τοὺς μέλλοντας ἀποθνήσκειν καθίζουσιν· ἔπειτα ἕκαστος αὐτῶν σχίζαν ἔχων, τύπτει τὸν ἐκυτοῦ πατέρα, καὶ εἰς τοὺς λάκκους περιωθεῖ. Τοὺς δὲ πρεσβύτες χαίροντας ἐπὶ τὸν θάνατον παραγίνεσθαι, ὡς εὐδαίμονες καὶ μετὰ γέλωτος καὶ εὐθυμίας ἀπόλλυσθαι· ἐπεὶ οὖν γελᾶν μὲν συνέβαιεν, οὐ πάνυ δὲ ὁ γέλως ἐπ' ἀγαθῷ τινι ἐγένετο, παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὴν προκειμένην ῥηθεῖσαν παροιμίαν. Κλείταρχος δὲ φασὶ τοὺς Φοίνικας, καὶ μάλιστα Καρχηδονίους, τὸν Κρόνον τιμῶντας, ἐπὶ τινος μεγάλα κατατυχεῖν σπεύδουσιν, εὐχεσθαι καθ' ἑνὸς τῶν παίδων, εἰ περιγένοιτο τῶν ἐπιθυμηθέντων, καθαγεῖν αὐτὸν τῷ θεῷ. Τοῦ δὲ Κρόνου χαλκοῦ παρ' αὐτοῖς ἐστῶτος, τὰς χεῖρας ὑπτίας ἐκτετακότες ὑπὲρ κριβάνου χαλκοῦ, τοῦτον ἐκκαίειν τὸ παιδίον. Τῆς δὲ φλογὸς τοῦ ἐκκαίοντος πρὸς τὸ σῶμα ἐμπιπτούσης, συνέλκεσθαί τε τὰ μέλη, καὶ τὸ σῶμα σσηροῖ φαίνεσθαι τοῖς γελῶσι παρὰ πλοσίως, ἕως ἂν συσπασθῇ εἰς τὸν κριβάνον παρολισθῇ. Τὸν οὖν σσηρότα γέλωτα Σαρδάνιον ἐντεῦθεν λέγεσθαι, ἐπεὶ γελῶντες ἀποθνήσκουσι. Σαίρειν δὲ ἐστὶ τὸ διέλκειν τὸ στόμα καὶ χαίνειν. Σιμωνίδης δὲ, ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, ὃν Ἠφίστος ἐδημιούργησε Μίνωϊ φύλακα τῆς νῆσου ποιήσασθαι ἐραψυχὸν ὄντα, τοὺς πελάζοντας φησὶ κατακαίοντα ἀναιρεῖν. Ὅθεν ἀπὸ τοῦ σσηρέναι διὰ τὴν φλόγα τὸν Σαρδάνιον φησὶ λεχθῆναι γέλωτα. Ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαίδαλῳ. Ἦκουσα δὲ φησὶν ὁ Ταρρῆσιος ἐγγχωρίως λεγόντων, ὅτι ἐν Σαρδῶνι